

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 490/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Miroslavom Balážom, Sládkovičova 8, Prešov, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Up/1973/2023 z 13. marca 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie a priznal mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že žalobca DMF GROUP, s.r.o., Olšavka 62, IČO 51 692 996 (ďalej len „žalobca“), sa návrhom na vydanie platobného rozkazu podaným na okresnom súde 14. decembra 2023 domáhal zaplatenia sumy 15 245 eur s príslušenstvom proti sťažovateľovi v postavení fyzickej osoby – nepodnikateľa. Návrh odôvodnil tým, že žalobca konajúci prostredníctvom konateľa [REDACTED] sa so sťažovateľom v roku 2022 dohodol, že pre sťažovateľa vykoná výstavbu rekreačnej chaty v katastrálnom území [REDACTED].

3. Okresný súd prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka platobným rozkazom sp. zn. 4Up/1973/2023 z 22. decembra 2023 (ďalej len „platobný rozkaz“) uložil sťažovateľovi povinnosť uhradiť sumu 15 245 eur s úrokom z omeškania 9,25 % ročne zo sumy 15 245 eur

od 14. augusta 2023 do zaplattenia a nahradit' trovy konania v sume 1 654,93 eur. Zároveň sťažovateľa riadne poučil o náležitostiach odporu.

4. Proti platobnému rozkazu podal sťažovateľ prostredníctvom pôvodného právneho zástupcu 17. januára 2024 odpor, v ktorom namietal, že so žalobcom žiadnu zmluvu o dielo neuzatvoril, a to ani konkludentne. V návrhu na vydanie platobného rozkazu absentovala relevantná príloha, na základe ktorej si žalobca nárok uplatňuje. Sťažovateľ si objednal stavebné práce u pána [REDAKOVANÉ] ako fyzickej osoby, a preto faktúry z 1. mája 2023 a 30. júla 2023 mu adresované vrátil žalobcovi späť. Sťažovateľ za zrealizované výkopové práce pánovi [REDAKOVANÉ] zaplatil 22. septembra 2022 zálohu 10 000 eur, v marci 2023 zálohu 7 000 eur a v roku 2023 zálohu 9 000 eur. Až na upozornenie stavebného dozoru, že stavebné práce pána [REDAKOVANÉ] nezodpovedajú ich rozsahu a kvalite, pánovi [REDAKOVANÉ] nezaplatil.

5. Okresný súd prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka uznesením sp. zn. 4Up/1973/2023 z 29. februára 2024 odpor sťažovateľa odmietol podľa § 12 ods. 1 písm. c) zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“). Bol toho názoru, že podaný odpor sťažovateľa nespĺňal náležitosti podľa § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní. Podaný odpor bol síce podaný elektronicky s autorizovaným elektronickým podpisom podľa osobitného predpisu, avšak nebol podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára.

6. Sťažovateľ prostredníctvom pôvodného právneho zástupcu podal sťažnosť proti uzneseniu o odmietnutí odporu, v ktorej namietal objektívne technické problémy s formulárom a uviedol, že v dôsledku krátkosti času medzi prevzatím právnej záležitosti sťažovateľa (splnomocnenie z 15. januára 2024) a včasným podaním odporu proti platobnému rozkazu (zákonná lehota 15 dní by uplynula 19. januára 2024) zvolil alternatívny postup a odpor podal prostredníctvom formulára dostupného na internetovom portáli slovensko.sk.

7. Okresný súd namietaným uznesením sťažnosť sťažovateľa zamietol (výrok I) a žalobcovi náhradu trov sťažnostného konania nepriznal (výrok II), pričom sa stotožnil s názorom vyššieho súdneho úradníka, že odpor podaný v inej ako zákonnom predpísanej forme je potrebné odmietnuť. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a stal sa vykonateľným.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Podstatou argumentácie sťažovateľa je to, že podľa jeho názoru napadnuté rozhodnutie okresného súdu je arbitrárne a nepreskúmateľné.

9. Sťažovateľ síce bol v upomínacom konaní právne zastúpený advokátom, avšak z dôvodu technického pochybenia na strane internetového portálu sa nemôže sťažovateľovi odňať právo na prístup súdu a vecné preskúmanie podaného odporu. Podanie odporu na nesprávnom tlačíve aj napriek jeho vecnému odôvodneniu zabránilo sťažovateľovi riadne sa brániť proti uplatnenému právu v riadnom procese. V prípade, ak vystupuje na strane žalovaného spotrebiteľ, je súd povinný posúdiť vecné odôvodnenie odporu miernejšie (§ 12 ods. 3 zákona o upomínacom konaní).

10. Sťažovateľ zastáva názor, že postup okresného súdu sa pri vyhodnotení podaného odporu nevyznačoval materiálnou ochranou základných práv. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie

(ďalej len „Súdny dvor“) je v tomto ohľade zhovievavejšia (napr. rozsudok Súdneho dvora vo veci C-511/17 z 11. marca 2020, bod 40). V judikatúre ústavného súdu však možno nájsť aj rozhodnutia, ktoré si vyžadovali meritórny prieskum v rámci posúdenia individuálnych okolností prípadu (napr. nálezy sp. zn. III. ÚS 380/2020 z 30. marca 2021 a sp. zn. I. ÚS 484/2020 z 15. júna 2021).

11. Podľa sťažovateľa neboli splnené zákonné podmienky na vydanie platobného rozkazu, pretože návrh žalobcu na vydanie platobného rozkazu nespĺňal podmienky podľa § 3 ods. 5 písm. c) zákona o upomínacom konaní, v zmysle ktorého návrh nie je prípustný, ak sa uplatňuje nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo z iných zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou a sťažovateľ nebol na jeho zaplatenie vyzvaný v posledných troch mesiacoch pred podaním návrhu. Žalobca adresoval sťažovateľovi predžalobnú výzvu 22. júna 2023. Následne sa žalobca a sťažovateľ po osobnom stretnutí 13. júla 2023 snažili vzniknutú situáciu vyriešiť mimosúdnu cestou. Po neúspešnej predžalobnej výzve a mimosúdnom stretnutí oznámil žalobca sťažovateľovi jednostranné započítanie pohľadávky 30. júla 2023. Žalobca podal návrh na vydanie platobného rozkazu 14. decembra 2023.

12. Sťažovateľ poukazuje na porušenie § 4 ods. 2 písm. b) v nadväznosti na § 3 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého predávajúci nesmie spotrebiteľovi uprieť právo na informácie. V spise absentuje potvrdenie o prevzatí objednávky, ktoré muselo byť sťažovateľovi vydané v zmysle § 632 Občianskeho zákonníka. Zákonná dikcia vyžaduje, aby potvrdenie o prevzatí objednávky obsahovalo označenie predmetu diela a jeho rozsah, akosť, cenu za vykonanie diela a čas jeho zhotovenia. Nedôsledným preskúmaním návrhu na vydanie platobného rozkazu okresným súdom bolo sťažovateľovi uprené aj právo na informácie (napr. rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Nitre č. P/0083/04/23 zo 4. marca 2024).

13. Nárok žalobcu vyplýval zo spotrebiteľskej zmluvy a túto skutočnosť sám žalobca uznal v návrhu na vydanie platobného rozkazu (na strane 3 návrhu na vydanie platobného rozkazu). V návrhu na vydanie platobného rozkazu absentuje akákoľvek zmluva, na základe ktorej si žalobca uplatňuje svoj nárok v zmysle § 3 ods. 3 zákona o upomínacom konaní. Je nepochybné, že sťažovateľ vystupuje v postavení spotrebiteľa proti žalobcovi ako právnickej osobe. Okresný súd sa nezaoberal existenciou neprijateľných zmluvných podmienok, ktorá má byť preskúmaná *ex offio* ešte pred výkonom rozhodnutia proti spotrebiteľovi (napr. nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 42/2024 z 18. apríla 2024). Obzvlášť v prípade, ak ide o sťažovateľom rozporovaný nárok v celom rozsahu s prihliadnutím na právnu úpravu vzťahujúcu sa na spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka (napr. rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Trenčíne č. P/0156/03/2023 z 28. marca 2024). V zmysle judikatúry Súdneho dvora sa neprijateľné zmluvné podmienky spotrebiteľskej zmluvy majú skúmať aj vtedy, ak odpor proti platobnému rozkazu podaný nebol (rozsudky Súdneho dvora vo veci C-531/22 z 18. januára 2024, vo veci C-693/19 zo 17. mája 2022 a uznesenie Súdneho dvora vo veci C-807/19 z 26. novembra 2020, obdobne nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 650/2022 z 2. februára 2023).

14. Podstata upomínacieho konania má spočívať v upozornení dlžníka na dlh, ktorý ho má zaktivizovať do zaplatenia a v prípade, ak s dlhom nesúhlasí, nesmie mu byť odopierané právo

na klasické sporové konanie rozvinuté do skutkovej a právnej argumentácie (napr. odlišné stanovisko ústavného sudcu Petra Straku sp. zn. PL. ÚS 10/2023 z 24. januára 2024, bod 8).

15. Sťažovateľ zastáva názor, že napadnuté uznesenie nie je v súlade so základným právom spotrebiteľa na súdnu ochranu a výklad použitých právnych predpisov zo strany okresného súdu nebol eurokonformný. V prípade sťažovateľa nedošlo zo strany okresného súdu k naplneniu štandardu ochrany spotrebiteľa poskytnutého úijným právom. Ba čo viac, okresný súd svojím neprofesionálnym prístupom (v rozpore so zásadou *iura novit curia*) postavenie sťažovateľa ako spotrebiteľa zhoršil tým, že mu ochranu jeho spotrebiteľských práv vydaním platobného rozkazu fakticky odoprel.

16. Sťažovateľovi je známa judikatúra ústavného súdu týkajúca sa autoritatívneho posudzovania náležitostí odporu (napr. I. ÚS 37/2021, I. ÚS 463/2021, I. ÚS 472/2020, II. ÚS 177/2020, IV. ÚS 118/2020, IV. ÚS 208/2021, IV. ÚS 369/2020, III. ÚS 515/2022 a IV. ÚS 369/2020), avšak zastáva názor, že prípad sťažovateľa sa vyznačuje odlišnými skutočnosťami v porovnaní s obdobnými prípadmi preskúmanými ústavným súdom. Sťažovateľ zastáva názor, že nemožno jeho vec automaticky kategorizovať ako neúspešnú, pretože ústavní sudcovia, ktorí sa s väčšinovým stanoviskom pléna ústavného súdu nestotožnili vo svojich odlišných stanoviskách, posmeľujú k tomu, aby sa tieto podania na ústavnom súde posudzovali individuálne (porov. odlišné stanovisko ústavného sudcu Petra Straku a odlišné stanovisko sudcu Roberta Šorla vo veci sp. zn. PL. ÚS 10/2023 z 24. januára 2024).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovateľ namieta ústavne nekonformné riešenie otázky nemožnosti podania odporu proti platobnému rozkazu podľa zákona o upomínacom konaní elektronickými prostriedkami (prostredníctvom Ústredného portálu verejnej správy), ktorý bol síce autorizovaný, avšak nebol podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára.

19. Ústavný súd prioritne uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

20. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym

režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

21. Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) je tiež zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

22. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

23. Ústavný súd teda skúmal, či sa okresný súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu sp. zn. 4Up/1973/2023 z 13. marca 2024 s ústavou, listinou a dohovorom.

24. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením okresného súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru, t. j. posudzoval jeho ústavnú udržateľnosť. Sťažovateľ napáda prílišný formalizmus pri posudzovaní podania odporu, ako aj arbitrárnosť pri použití a aplikácii príslušných ustanovení zákona o upomínacom konaní. Ústavný súd konštatuje nedôvodnosť argumentácie sťažovateľa, pričom v konkrétnostiach k tomuto uvádza nasledujúce skutočnosti.

25. Ustanovenia zákona o upomínacom konaní poskytujú alternatívny spôsob riešenia sporov o peňažné plnenie a upravujú výlučne elektronické konanie, v ktorom sa rozhoduje o vydaní platobného rozkazu. Možno preto konštatovať, že ide o elektronickú alternatívu k už existujúcemu režimu platobného rozkazu, ktorý je upravený v Civilnom sporovom poriadku. Zákon predpokladá posielanie návrhov vo forme štandardizovaných elektronických formulárov zverejnených na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Štandardizované formuláre sprevádzajú celé konanie, a to aj pre prípad podania odporu, ak je tento podaný elektronickými prostriedkami. Vzhľadom na to, že ide o alternatívny spôsob riešenia konkrétneho druhu sporov, ktorého účelom bolo najmä urýchlenie vyriešenia určitej sporovej agendy, zákonodarca vyžaduje pre tento typ súdneho konania formálnu prítomnosť v podobe formulárového konania.

26. Podľa § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní ak sa odpor podáva elektronickými prostriedkami, musí byť podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára, ktorý musí byť autorizovaný podľa osobitného predpisu.

27. Podľa § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní súd bez toho, aby vyzýval žalobcu na vyjadrenie, odmietne odpor podaný elektronickými prostriedkami inak ako podľa § 11 ods. 2. Podľa § 12 ods. 2 zákona o upomínacom konaní o následkoch podľa odseku 1 musí byť žalovaný v platobnom rozkaze poučený.

28. Z citovaných ustanovení zákona o upomínacom konaní vyplýva, že žalovaný vzhľadom na svoje procesné postavenie je v určitej akceptovateľnej „výhode“, pretože na rozdiel od žalobcu má možnosť podať odpor proti platobnému rozkazu aj v písomnej forme osobne do podateľne okresného súdu alebo prostredníctvom poštového podniku. Ak sa však rozhodne pre elektronickú formu komunikácie, musí rešpektovať podmienky tejto formy komunikácie formulárového konania uvedené v § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní.

29. V tejto veci sťažovateľ zanedbal svoju zákonnú povinnosť (čo napokon ani v ústavnej sťažnosti nepoprel) a odpor podal síce elektronicky, ale nie prostredníctvom na to určeného formulára. Sťažovateľ sa tak sám vystavil zákonnému následku v podobe odmietnutia odporu podľa § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní, keďže už uvedená podmienka vyplýva explicitne z § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní, a to napriek tomu, že v platobnom rozkaze bol náležite poučený (okrem iného) aj o spôsobe podania odporu proti nemu a taktiež o následkoch spojených s nepodaním odporu zákonom predpísaným spôsobom.

30. Okresný súd konal v rámci znenia citovaných ustanovení a vykladal ich doslovne. Iný výklad by bol výkladom *contra legem*, čo z hľadiska ústavnoprávneho nie je žiaduce. Na tomto mieste ústavný súd vyslovuje ústavnú udržateľnosť právneho záveru okresného súdu, podľa ktorého § 11 ods. 2 a § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní sú ustanoveniami *lex specialis* vylučujúcimi, čo sa týka požiadavky podania odporu elektronickými prostriedkami prostredníctvom na to určeného formulára.

31. Ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že sťažovateľ zároveň mal objektívnu možnosť riadne uplatniť svoje procesné práva, t. j. podať odpor, a bolo na jeho zvážení, akou formou tak učiní. Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd nestotožňuje s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa nadmerne formalistického prístupu okresného súdu pri posúdení splnenia podmienok na podanie odporu vyžadovaných zákonom o upomínacom konaní. Nedodržaním prísne stanovených a vyžadovaných formálnych podmienok na podanie odporu sa preto sťažovateľ sám vystavil zákonnému predvídanému následku v podobe odmietnutia odporu podľa § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní. Následok potvrdenia odmietnutia odporu proti platobnému rozkazu okresného súdu (zamietnutím sťažnosti proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom) v podobe straty možnosti sťažovateľa brániť sa proti nárokom uplatneným žalobcom preto nemá povahu ústavne neudržateľného následku, ktorým by sťažovateľovi bola spôsobená ujma. Zároveň nie je možné súhlasiť so sťažovateľom, že v jeho veci došlo k porušeniu jeho práva na prístup k súdu. Sťažovateľ totiž mal na výber, akú formu podania si zvolí, jedinou požiadavkou bolo, aby táto forma vyplývala z ustanovení zákona o upomínacom konaní.

32. Okrem už uvedeného za ústavne udržateľné považuje ústavný súd aj odôvodnenie okresného súdu k argumentácii sťažovateľa o technických problémoch portálu, ktorú okresný súd neakceptoval z dôvodu neuvedenia dôkazu, ktorý by tvrdenie sťažovateľa preukázal. Okrem uvedeného, ak by tvrdenia sťažovateľa boli preukázané, mohli by byť dôvodom na akceptovanie žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty, ktorú však sťažovateľ vôbec nepodal.

33. Ústavný súd preto nezistil, že by právne závery obsiahnuté v napadnutom uznesení okresného súdu vykazovali znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natolko odchýlili od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým zásadne popreli jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

34. Napokon ústavný súd poznamenáva, že už uvedenú problematiku používania elektronických formulárov v upomínacom konaní opakovane riešil, pričom dospel k obdobným právnym záverom ako v tomto prípade. Ide o uznesenia ústavného súdu, ktorými boli ústavné sťažnosti odmietnuté z totožných dôvodov (napr. sp. zn. IV. ÚS 118/2020, II. ÚS 177/2020, IV. ÚS 369/2020, I. ÚS 472/2020, I. ÚS 479/2020, I. ÚS 37/2021 a IV. ÚS 381/2021). V rámci svojej argumentácie sťažovateľ poukázal aj na konanie ústavného súdu vedené pod sp. zn. III. ÚS 380/2020, v ktorom ústavný súd zaujal opačný právny názor (nálezom z 30. marca 2021). Ústavný súd ale dodáva, že daný nález ústavného súdu je dosiaľ jediným rozhodnutím, ktoré vybočuje z doterajšej línie konštantného rozhodovania ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 641/2021).

35. Sťažovateľka poukazuje na rozpory so spotrebiteľským právom (1. návrh nie je prípustný, ak sa uplatňuje nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo z iných zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou a sťažovateľ nebol na jeho zaplatenie vyzvaný v posledných troch mesiacoch pred podaním návrhu; 2. v spise absentuje potvrdenie o prevzatí objednávky, ktoré malo byť sťažovateľovi vydané v zmysle § 632 Občianskeho zákonníka; 3. v návrhu na vydanie platobného rozkazu absentuje akákoľvek zmluva, na základe ktorej si žalobca uplatňuje svoj nárok). V tu prejednávanej veci je ale zásadnou otázkou forma podania odporu, t. j. otázka, ktorá je osobitne upravená v zákone o upomínacom konaní. Názor sťažovateľky na rozpory so spotrebiteľským právom nespochybňuje závery obsiahnuté v napadnutom uznesení okresného súdu.

36. V súvislosti s naformulovanými námietkami arbitrárnosti atakujúcimi napadnuté uznesenie okresného súdu ústavný súd uvádza, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

37. Po preskúmaní relevantných častí napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že nedostatky ústavnoprávnej relevancie vo veci sťažovateľa nezistil. Ústavný súd považuje uznesenie okresného súdu sp. zn. 4Up/1973/2023 z 13. marca 2024, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 4Up/1973/2023 z 29. februára 2024 o odmietnutí odporu proti platobnému rozkazu, za ústavne udržateľné.

38. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým rozhodnutím okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, ktoré by malo ústavnoprávnu relevanciu. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že okresný súd sa vysporiadal so skutočnosťami rozhodujúcimi pre odmietnutie odporu proti platobnému rozkazu ústavne udržateľným spôsobom. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. K porušeniu označených práv sťažovateľa nedošlo z dôvodu, že predpoklady, za ktorých okresný súd odmietol odpor proti platobnému rozkazu, posúdil okresný súd materiálnym spôsobom, teda podľa ich skutočného obsahu, z čoho vyvodil, že sú splnené predpoklady na odmietnutie odporu proti platobnému rozkazu.

39. Na základe dosiaľ uvedeného ústavný súd konštatuje, že okresný súd primeraným spôsobom vysvetlil podstatu právnej úpravy aplikovanej v danej veci. Ústavne konformným spôsobom rozhodol o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o odmietnutí odporu proti platobnému rozkazu, pričom jeho úvahy vyplývajúce z napadnutého rozhodnutia rešpektovali zákonné limity. Odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí okresného súdu preto možno považovať za ústavne akceptovateľné. Ústavný súd preto nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého rozhodnutia okresného súdu nič, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti, pre ktoré by mohlo byť považované za ústavne nekonformné.

40. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

41. Okresný súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k záveru, že sú splnené zákonné predpoklady na zamietnutie sťažnosti proti uzneseniu, ktorým bol odmietnutý odpor proti platobnému rozkazu, pričom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru. Tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), preto absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi uznesením okresného súdu a označenými právami sťažovateľa.

42. Pretože v danom prípade okresný súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a svoje závery dostatočným spôsobom odôvodnil, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľom uplatnené námietky atakujúce arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia sú zjavne neopodstatnené, teda nesignalizujú existenciu príčinnej súvislosti s možným porušením jeho práv podľa ústavy, listiny a dohovoru. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

43. Vzhľadom na to, že ústavný súd konštatoval zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti, ostatnými návrhmi obsiahnutými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia a priznanie náhrady trov konania) sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu